కవితా కౌముది

మృదుస్పర్థలు - డా.గరిమెళ్ళ నారాయణ

నాకూ ఆమెకూ మధ్య ఒక ఆక్వేరియం.. ఒక పంజరం.. మరికొన్ని వనాలు
ఆమెకూ ప్రపంచానికీ మధ్య కుండీల్లో మొక్కలు
నాకూ ప్రపంచానికీ మధ్య అనాగరికమైన అరణ్యాలు
నేనూ చేపల్నీ, పక్షుల్నీ, జీవుల్నీ ప్రేమిస్తాను,
తనూ ప్రేమిస్తుంది!
నేనేమో స్వేఛ్ఛా జీవులను,
తనేమో ఇంటికి తెచ్చిన వాటినీ.
తన అవ్యాజ్యమైన ప్రేమ, రక్షణ
పంచడం కోసం
గోడల మధ్య బందీలైనా
గోడల లోపల స్వేఛ్ఛా జీవులే కదా అని ఆమె వాదన!
మనిషికి తప్పని గోడలని
జీవాలకు అంటించకుండా
ఎల్లలెరుగని స్వేచ్ఛలో తిరుగాడనివ్వాలని నా వాదన!
నేను వీధిలో పావురాలకు గింజలేస్తే
ఆమె ఇంట్లో చేపలకు పక్షులకు తిండి పెడుతుంది,
నేను అరణ్యాలలో తిరుగుతూ ఆస్వాదిస్తుంటే
తను ఇంటి బయట మొక్కలకు నీళ్ళుపోస్తూ
చిలకలతో కబుర్లు చెబుతుంది!
విజాతి ధృవాలు కలిసుండడమే లోకానికి రివాజైనప్పుడు
నేను నిరంతరం అడవులని
ఇంటిని కప్పేయమని అహ్వానిస్తుంటాను,
ఆమె పంజరాలనీ అక్వేరియములని
విశాలంగా మారుస్తూ వాటిలోకి
రక్షణ బాధ్యతను ఆహ్వానిస్తూంటుంది!
స్పర్థలు ఎంతకీ సమసిపోవు
ఐతే ప్రపంచమంతా అడవిగానైనా మారిపోవాలి
లేదంటే అడవులన్నింటా రక్షణ బాధ్యతైనా వహించాలి. ***

ఉద్భ్రాంత పాంథుడు
ఎలనాగ

తెలిసినట్టే ఉంటుంది
కాని అడవి దారి తెమలదు
వెళ్ళేది సరైన దిక్కనే తోస్తుంది
అయినా నావ తీరం చేరదు
ఎరిగినవే ఎడారి దారులు
ఎంత తిరిగినా పొలిమేర అందదు
ఇలాంటిదే మరి మనిషి జీవితం!
దుర్గమారణ్యం
దృగంత పర్యంత సాగరం
దిగంత పరివ్యాప్త సైకతం
మరీచికలల్లిన మాయదారుల
మాయాజాలం!
దారి తప్పిన తెరువరై పరిభ్రమిస్తుంటాడు
ఉద్భ్రాంత పథికుడు మానవుడు

***

కనులు - మనసు
కిశోర్‌కుమార్

కనులు రెప్పల చాటున దాగినంత మాత్రాన
మనసు వీక్షించడం మానదు!
రెప్పగారి అనుమతి కనులకు లభించినా
మనసుని మైకం నుండి మరల్చలేవు!
అసత్యం కనులను భ్రమింప జేసినా
మనసు తలుపులను తెరువజాలదు!
సున్నితత్వం కనులకు కానరాక పోయినా
మనసు ఆహ్వానం పొందక మానదు!
తీక్షణ వెలుగు రేఖలని కనులు తాళలేకున్నా
మనసు వాకిట ఆ రేఖలే ముగ్గులాయేను!
నిశిరాతిరి కనులకు చీకట్లు నింపినా
మనసు లోతుల్లో హాయి అనే వెలుగులు నింపేను!!

***

అమ్మా.. నీకు అమ్మగా మారాలని ఉంది
వారణాసి మహాలక్ష్మి , విజయనగరం

కాలితో నిన్ను తన్నిన గుండెలకి హత్తుకున్నావు ,
ఆ పాదాలకి ముద్దులు పెట్టి, మువ్వల పట్టీలు తొడిగావు ,
బుడి బుడి అడుగులు నేను వేస్తుంటే ,
నువ్వు ఈ ప్రపంచాన్ని గెలిచినంత ఆనందపడ్డావు,
అమ్మ , అత్తా , తాత అంటూ నేను మాటలు నేర్చుకుంటుంటే
నాకు నీ మాటలు అర్థం కావేమో అనుకోని నా కోసం నా బాషని నేర్చుకున్నావు ,
అం తింటావా , బొబ్బ కావాల, చాకోస్ , బిక్క తింటావా
అంటూ నా భావాలకి అర్థాలు ఈ ప్రపంచానికి చెప్పావు .
వర్షంలో తడిసి వచ్చిన ప్రతిసారి అయ్యో తల్లి తడిసిపోయావా
అంటూ నా తలని నీ చీరకొంగుతూ తుడిచి నాకు జాగ్రత్తలు చెప్పేదానివే గాని ,
నాకోసం నువ్వు కూడా వర్షం లో తడిసావని , నా తలని తుడిచిన
నీ చీర కూడా తడిసిపోయిందని ఏనాడూ గుర్తిస్తావ్ అమ్మా ..
ప్రపంచాన్ని సైతం ఒంటరిగా ఎదిరించగలిగే నీ ధైర్యాన్ని చూసి గర్వపడనా ??
లేక నా కాలిలో చిన్న ముళ్ళు గుచుకున్న నీ కళ్ళలో కనిపించే కన్నీటి సంద్రాన్ని చూసి జాలి పడనా??
నా మాటలలో అర్థాన్ని, నా మౌనంలో అంతరార్థాన్ని గ్రహించగలిగే నీ తెలివిని చూసి ఆశ్చరాపడనా ??
సూర్య చంద్రులు సైతం రోజుని పంచుకొని పని చేస్తారు,
నువ్వు నా బాధ్యతని పంచుకోకుండా ఎలా చూసుకోగలుగుతున్నావ్ ?
కనీసం నాకైనా నా గురించి అలోచించుకొనే అవసరాన్ని, అవకాశాన్ని ఇవ్వవు కదా!!
పంచభూతాలకి సైతం కోపం వస్తుంది కదా అమ్మా...!?
గాలి కి కోపం వచ్చి సుడిగాలిగా మారుతుంది ,
నీరు కి కోపం వస్తే సునామిల విరుచుకుపడుతుంది ,
నిప్పు కి కోపం వస్తే దహించేస్తుంది,
భూమి కి కోపం వస్తే భూకంపాన్ని సృష్టిస్తుంది,
ఆకాశానికి కోపం వస్తే పిడుగులని కురిపిస్తుంది.
మరి నీకు కోపం రాదా ?
అందుకే అంటారేమో సృష్టిలో అన్నిటికన్న గొప్పది అమ్మ అని.
అమ్మ ప్రేమలో ఎంత మాధుర్యం ఉందో తెలిసి కూడా నాకు జన్మ ఇవ్వడానికి
నీ కన్నతల్లిని కూడా వదులుకొని కొత్త ప్రపంచం లోకి అడుగుపెట్టావు .
నాకు ప్రాణం పోస్తే నీ శక్తి అంతా పోతుందని తెలిసినా ఆనందంగా నాకు జన్మని ఇచ్చావు ,
ఆకలి వేసి ఏడిస్తే నీ రక్తాన్ని పాలుగా మార్చి నా కడుపు నింపావు ,
చలికి వణికి పోతుంటే నీ స్పర్శ లోని వెచ్చదనాన్ని రుచి చూపించావు .

నాకు సేవలు చేయడానికి పనిమనిషిగా,
నన్ను కాపాడుకోవడానికి అంగరక్షకురాలిగా,
నాకు జీవిత పాఠాలు నేర్పడానికి గురువుగా,
నాకు ఆనందాన్ని పంచడానికి నా చేతిలో బొమ్మలా మారవు .
నీ శక్తిని కొంచెం కొంచెంగా నాకు పంచుతూ
ముసలి రూపుని నువ్వు తీసుకుని
నీకంటే అందంగా, శక్తి వంతురాలిగా నన్ను తయారు చేసావు .
నాకోసం నువ్వు ఇన్ని చేసిన ఇంకా నాకొక కోరిక మిగిలే ఉంది.
" అమ్మ నీకు అమ్మగా మారాలని ఉంది" .
నువ్వు నన్ను చూసుకున్నంత జాగ్రత్తగా , ప్రేమగా చూసుకోలేనేమో కాని
" అమ్మ " లా చూసుకోగలను. ***

కోరిక - ఉమ చింతలపాటి

గమ్యాన్ని త్వరగా చేరాలని లేదు కాని ఈ ప్రయాణం మధురం కావాలని వుంది

కోకిలలా గానం చేయలని లేదు కానీ సుమస్వరాలలో తేలియాడాలని వుంది

వరాలు వెనువెంటనే పొందాలని లేదు భక్తి భావంలో తన్మయత్వం చెందాలని వుంది

ఇటు అటు పరుగులు పెట్టాలని లేదు తన ప్రేమే లోకంగా వొడిలో వొదిగి పోవాలని వుంది

వింత లెన్నో చూడాలని లేదు నా కనుల నిండా తన రూపే నిండి పోవాలని వుంది

ఎన్నో కబురులు చెప్పాలని లేదు పెదాలు తన పేరు మాటి మాటికి పలకాలని వుంది

***

చెలీ

స్వాతీ శ్రీపాద

చెలీ
నా కనుపాపల పల్లకీ నెక్కించి
స్వప్నవీధులగుండా
గుండె నెత్తావులను వెదజల్లుతూ
నేను నలుగురినై
జీవితం పందిట్లోకి
మోసుకుపోతాను!
నా గాఢ పరిష్వంగం వెచ్చదనాన
ఒదిగి పొదిగిన నిన్ను
ప్రేమాధి రోహణ అనుభూతుల్లో
జగమంతా ఊరేగిస్తాను!
అలసి సొలసి
నిట్టూర్పుల సెగలో చలికాచుకుంటూ
కందిన నీ లే చెక్కిళ్ళగులాబీ రెక్కలమాటున
మధుపంగా ఒదిగిపోతాను!
ఏళ్ళ క్రితం చూపుల రాయభారాల్లోని
నిశ్శబ్ద గమకాల్ను శృతి చేసి
రాగం కట్టిన పాట రక్త నాళాలను చేదించుకుంటూ
పెల్లుబికి వస్తోంది.!

అత్తరు సువాసనల అట్టడుగునో
గాజు గోళీ కళ్ళకావలి తీరంలోనో
సముద్రంలా అడ్డంగా పరచుకున్న లోకానికి
ఈ వైపునో ఆ వైపునో
ఇంకా నీ నవ్వు సవ్వడి గాలానికి
నన్ను నేను తగిలించుకుంటూనే వున్నాను!
నడి రాతిరి ఇల్లంతా పరచుకున్న ఏకాంతం
అడుగడుగునా నీ పాదాల ఒత్తిడి
రాత్రిని జ్ఞాపకాల మూసలో కరిగించి నీ కోసం
పుటం పెట్టిన అక్షరాలను
ఆభరణాలుగా మెరుగులు పెడుతున్నాను
ఏ అలసిన ఉదయపు క్షణాల్లోనో
ఓ చల్లని ఓదార్పు లా నీ స్పర్శ
లాలిస్తుందన్న ఆశతో
కను రెప్పలు మేను వాలుస్తున్నాయి
గాలి అల్లరిగా సంధించిన
ఉలి ములుకుల్లా నిశ్శబ్దంగా దూసుకు వచ్చి
నీ రూపం పచ్చబొట్టు
నా ఉనికిపై చెక్కుతున్నాయి
చెలీ
ఇహ నేనెక్కడ?
ఇటూ అటూ ఎటు చూసినా
జ్ఞాపకాలే ***

నేటి బతుకు

- బి.గీతిక, పాలకొల్లు

కనుల మాటున కలల లోతున
ఆవలి తీరంలో
వెతికి వెతికీ అలిసి పోయి
దొరకని అస్థిత్వం కోసం
కలవర పడుతూ కళ్ళు తెరిస్తే-
ముగియని నిన్నటి వర్ణచిత్రంలా
ప్రశ్నార్థకమై ఎదుట నిలుస్తావ్.
నాలో నాకే
సంధి కుదురుస్తావ్.
బతకడానికి
ఏదో ఒకటి చెయ్యాల్సిన
సమాజ నీతితో
అడుగు కలిపి ముందుకెళ్తే-
అవమాన అవరోధాలతో
క్షణ క్షణమూ
చివుక్కుమంటున్న మనసు
కాలే కడుపుని
నిజంగానే కాల్చేస్తుంది.
ఆకలే ఆత్మ ఐ
అన్నమే దేవుడంటుంటే
ఇంకా సమాధానం దొరకని
ఓ మొండి ప్రశ్నలా
అటూ ఇటూ చూస్తాన్నేను
ఆశగా ఆకలిగా!
అన్నం కంటే ముందు
శ్రమ, స్వేచ్ఛ, నీతి, నిజాయితీలకై
అరులు చాస్తుంటే తెలిసింది
అవినీతి మాత్రమే
కడుపు నింపగలదని!
డొక్కలంటిన పొట్టతో
న్యాయదేవత త్రాసులో
నే ఒకవైపు నిలబడ్డా
కనే కనిపించని ఆకలి
నాతో తూగి నన్నోడించింది.
మనస్సాక్షా? కలా?
ఏది ముఖ్యం??
ఒక్కడ్నీ.
నాకీ నీతీ న్యాయం
ఏం సాధించాలనీ?
నేనే కాదు నా మనసూ ఓడిపోయింది
ఆకలి ముందు!
మాటల గారడీలు,
నవ్వుల శరాలూ
గురిచూసి సంధిస్తే
ఇన్నాళ్ళెరుగని
భావ చైతన్యమేదో
మనసుని ఉత్తేజపరిచింది.
నా మనసు, లోచనా
ఇంకా చచ్చిపోలేదా?
మాయా ప్రలోభాల్లో
నలుగురూ పడిపోతుంటే
నా కడుపే కాదు
జేబూ నిండుతోంది.
అలసిన మస్తిష్కంతో
ఆర్ద్రత కోరే గుండెతో
కునుకై క్షణం కనుమూస్తే
కనుల మాటున కలలలోతున
ఊహాలోకంలో
అంతమవని అన్వేషణేదో
నా అస్థిత్వాన్ని వెంబడిస్తూ
కళ్ళు తెరుస్తుంది.
అసలా అస్థిత్వమన్నదే
శూన్యమని గ్రహించిన
ఆ వేకువ ఝామున-
ఇంకా ముగియని నిన్నటి వర్ణచిత్రంలా
బతుకు చిత్రం కొనసాగించమని
ఎదుట నిలుస్తుంది
క్షణ క్షణానికీ నాలోని నన్ను చంపేస్తూ..!! ***

ఆత్మవేధ - దాసరాజు రామారావు

కిటికీ రెక్కలు విప్పి
పద్యాన్నెగరేద్దామనుకున్ననో లేదో
బిగ్గరగా పూలగోల-
స్వప్న పలకల ఒంటి స్తంభం మేడ
కుప్ప కూలింది
అగరుబత్తీల మొహబ్బత్ పొగలకు
ఆకాశానికి వూపిరాడ్డం లేదు
కళకెడు కన్నీటి చెలిమల్ని
వడకట్టలేదని
పెరటి కరివేపాకు మొక్క
అగ్నిప్రవేశం చేసింది
రహదారి బంగరు వడ్డాణాన్ని మడిచి
జేబు పక్క సొరగులో దాచుకున్న -
కొండచిలువై ఝాడించి,తప్పించుకున్నది
నర్మగర్భాల్లేని రాజస్తానీ మీగడ సోకుల్ని,
పగడపు పరిభాషని
అక్కడెక్కడో దాచేసి ,
గేటుని విశాలంగా తెరిచిందా పిల్ల
పిలుపుల్ని దులిపిన వొట్టి చేతులతో-
నడిజాము రాత్రయితే చాలు-
మొండితోక కుక్కకు
సీతమ్మ వారి కష్టాల హరికథ గానమే
తెల్లారిందాకా-
పురాణ పురుషులెవరూ అటుగా రారు,
వరమేదైనా ఈయరు
తొవ్వల రెక్కలు విరిగిన
సీతాకోకచిలుకలు -
గాబరాగా గెంతుతున్న
తెల్ల కుందేళ్ళ పిల్లలు-
మెడకురివడ్డ
బంగారు పురుగులు-
మరో ప్రపంచ నిర్మాణానికి
అతారలకై
పరుగుల వేట-
అరిగిన బలపంతో
షట్చ క్రవర్తుల్ని గీయలేరు
పలిగిన పలకలో
ప్రజాస్వామిక ఎల్లలు లిఖించలేరు
పసితనం
పాపం కూపం లో కొట్టుకుంటున్నది
వేణువుని కత్తిపోట్లకు గురిచేసి,
రాగాల్ని దొంగిలించి నతను
సత్యాగ్రహ శిబిరంలో
దండేసుకున్నా డు
తెగిన శిరసొకటి
చెట్టుకు వేలాడుతున్నది
గాలిపటమై-
కనురెప్పలపై
కందిరీగల కవాతు..
నాసిక మీద
గండుచీమల దండయాత్ర...
పెదవుల మీద
గున్న ఏనుగుల పరుగు పందెం....
చౌరస్తా లోని ప్రజానాయకుని విగ్రహం పక్కన
నిలబడిన-
అయినా, దాడి గేట్టు లేదు
గాలి కెరటాల మీద బాదుతూ
అరుస్తున్నారెవరో-
శృతి,లయ మేళవింపులో
ప్రవహిస్తున్న
సముద్రం మధ్యన
పద్మవ్యూహం జ్వలిస్తున్నదని......

రా
నాతో
నాలుగు అడుగులు వెయ్!

***

అందమైన అనుభూతి
ఆచళ్ళ శ్రీనివాసరావు

నా చిన్ననాటి ఉల్లాసమంతా
నాలో పునరుక్తి కావడానికి-
యిన్ని సంవత్సరాలు పట్టింది.
నీవు తిరిగి యిచ్చే వరకూ ,
ఉత్సాహంగా జీవించవచ్చనే-
నా విశ్వాసాన్ని సైతం
ఎవరూ ఆమోదించలేదు .
నిన్ను ప్రేమించేదుకు
సర్వ శాశ్వతత్వం
కావాలి నాకు.
ప్రియతమా !
ఈ వియోగం దుర్భర భరితం .
కాలం కరిగిపోతోంది
ఎన్ని నాళ్ళ వియోగం లోనూ
నిన్ను కోల్పోలేను.
నీవు నాలోనే వున్నావన్న
అనుభూతిని ఏ క్షణమూ -
...వదులుకోలేను.

***

అవతరణం
టి.శ్రీవల్లీ రాధిక

మనుషులే లెక్కచేయని
మత్స్య కూర్మ రూపాలతో
మదాంధ రక్కసులని గెలిచావు
మోహిని రూపంతోనే కాదు
వరాహమూర్తిగానూ
మనసులని దోచావు!
పసివాడు పిలిస్తే
పరమభయంకరాకారంతో కనిపించావు
బలశాలి గర్వమణిచేందుకు
బడుగు బాపడివై అరుదెంచావు!
మనిషిలా మసలి
మహనీయులతో మొక్కించుకున్నావు
దేవుడ్ని నేనంటూకూడా
దుర్జనుల తిట్లే దక్కించుకున్నావు!
అంతకుముందెపుడో ...
అమ్మనైనా చంపేంత
ఆవేశాన్ని కనపరిచావు
అంతలోనే ...
అసాధ్యమనిపించేంత
అహింసనీ బోధించావు

ఒడుపు తెలీకుండా వెతికేవారికి
వేల వైరుధ్యాలతో అగుపిస్తావు
ఒదిగి నిన్ను కొలిచేవారితో
అసలు రెండు లేనేలేవని అనిపిస్తావు

***

నా తపన -ఇందిర మండాది, కెనడా

మురమున ముదిమిని గొంటిమి
మాకేమి అదృష్టమో మరి
కడుపున కాసిన కాయలు అమ్మబోయె
తమతమ నెలవుల సుఖములు గన్న
మరి మా తలపేల?
ఎపుడో తళుక్కున మెరిసి ఆశా రేఖల పొడిగించి
మరి కొంత కాలమీ బడుగు బాధలకోర్వమని శాసించె
నా ప్రియ తనయుల నేమనను
ప్రయాసము నధిగమించి దరిజేర
వంశాంకురంబులు తెల్లబోయె
ఈ తాతమ్మలు వేషభాషలందు లెస్స
మరి మాకేల ఈ విషయములని ఎడ మాయె
ఎటుబోతు నేమిసేతు ఈ యంత్రాంగముల నడుమ
నా ఈ కలత ఎవరితో చెప్పను ?
నా దేశభాషలను నే మరువకున్నాను
మరి నే నెక్కడ ఇమిడెదనో నాకే తెలియదు
నా ఈ తపనను పంచుకునేవారెవరూ లేరా ?

***

రసరేఖలు

శ్రీధర్ బచ్చోటి

ఈ నిశీథమునిట్లు వీక్షించు కంటె
ఈ మెరుగు పురుగుల తిలకించు కంటె
నిదుర పోనైతినీ రేయి నిశ్చలముగ
స్వప్నరహిత దీర్ఘ సుషుప్తి బడయనైతి

ఆకసమునుండి తీరని యాశలట్లు
జారి తీరాన క్రుంగెడు తారకలను
కన్నులార్పక రేయెల్ల కాంచు కంటె
నిదుర చీకటిలోన మున్గితిని కాదె

స్థాణువయ్యెను నాదు హృదయము నేడు
నిన్ను తలవక యెడద ఘనీభవించె
మనసు చివురుల కాకెండు మ్రాను జూడ
తెలివిలేమియె నాకు సంతృప్తి తెచ్చు

నిలచి యేవేవొ మదిని ధ్యానించు కన్న
మనసు లోతులలో కన్ను మరగు కన్న
మదిని స్తంభింప జేయుటే మార్గమేమొ
స్మృతుల వెన్కకు నెట్టుటే చెల్లునేమొ

గడచి పోయిన దినముల తుడిచివైచి
వచ్చు దినములకై కలవరము మాని
కరిగిపోవగ నీ జ్ఞాపకములు నేడు
ఒదిగిపోయెద స్పృహ లేని నిదురలోన

***

NEW

Click here to share your comments on these poems